

BUKVICE

3

ZBORNIK LITERARNIH IN LIKOVNIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR

SAMOZALOŽBA
Maribor 2004

Nika Jurc, 7.b/9

Portret F. Prešerna

K izidu prvega zbornika leta 2002 je Danica Gotlih zapisala: »Misel se rodi in zbledi ali pa zaživi. V otroških glavicah se rodi veliko misli, podob, ki jih ne ujamejo ne oni ne mi, odrasli.« Z veseljem ugotavljam, da se veliko misli rodi v glavah naših učencev in da mi, odrasli, znamo zadržati najboljše izdelke vsakoletnega literarnega in likovnega natečaja v naših BUKVICAH. Tokrat je pred nami tretji izvod. Menim, da je zbornik zaživel in daje pomemben delež k vsakoletnemu šolskemu delu. Še več, ohranja nastala dela in oblikuje zgodovino šole.

Literatura je novo, novo ostane.

EZRA PAZ

Vsem bralcem želim veliko užitkov ob prebiranju prispevkov učencev Osnovne šole bratov Polančičev.

Mladen Tancer, ravnatelj

UMETNOST

Tom Horvat, 7.c/8

UMETNOST JE KAKOR ROŽA ...

Umetnost je kakor roža,
že od nekdanj cveti,
nikdar ne oveni
in nam dušo boža.

Slike na steni visijo.
Vsak po svoje vidi jih,
njihove neštete barve
burijo nam domišljijo.

Skulptura tu, skulptura tam,
kiparji z delom v ateljeju
s svojimi rokami
polepšajo okolje nam.

Pet črt posutih je z notami.
Mojstri baroka, renesanse, moderne
nam njihove zvoke
pričarajo z rokami.

Vsak film je zgodba zase.
Kriminalka, komedija, drama
popelje nas v prihodnje
ali v preteklo čase.

UMETNIK VČERAJ

Jasna Čavalić, 7.b/8

FRANCE PREŠERN

France

Res dober umetnik je.

Akrostihe piše kot za šale,

Nobena ženska mu ne zmeša glave.

Cesto železno opeva - opeva

Enostavno, kar srce mu veleva.

Primicovi Julji Sonetni venec podari,

Rozamundi Turjaški v klošter se mudi.

Epe pisal je, sonete,

Še romance spesnil je.

En šop gazelic v njegovih Poezijah bohota se.

Resnično

Nihče mu ni enakovreden.

Miha Verlič, 7.b/9

Portret I. Cankarja

Žanina Lamot, 7.c/8

**POGOVOR S PESNIKOM FRANCETOM
PREŠERNOM O NJEGOVIH DELIH
(namišljeni intervju)**

MOJE MISLI SO V DELIH

Naš največji pesnik France Prešeren, ki ga mora poznati vsak zaveden Slovenec, je pred kratkim dal intervju. Zastavili smo mu pet osnovnih vprašanj o njegovih delih, ki so nas mučila že kar nekaj časa.

Gospod Prešeren, kako to, da ste se odločili postati pesnik in ne duhovnik, kot so želeli vaši starši?

Da, res je. Starši so hoteli, da postanem duhovnik, a se mi je ta poklic že od vsega začetka upiral. Nekako sem vedel, da to ni zame. Nisem pa še vedel, kaj bi rad počel v svojem življenju. V osnovni šoli sem pisal dobre pesmi in tudi pri drugih predmetih mi je učenje šlo lepo od rok. Prav zaradi dobrih ocen pa sem se odločil za študij prava. Sproti sem seveda pisal pesmi, za katere še zdaleč nisem verjel, da so tako kvalitetne. *(smeh)*

Slišali smo, da ste bili kar velikokrat zaljubljeni. Ali ste tem dekletom posvetili tudi kakšno pesem?

Seveda. Kadar sem srečal kakšno deklico, ki mi je bila všeč, so se mi moje misli o njej takoj spreobrile v stihe. Te sem kasneje napisal na list papirja, tega pa hranil, dokler je nisem spet videl, in kaj dodal. Moje misli so v pesmih.

Ali ste za pesmi potrebovali kakšen navdih?

Moja potreba po navdihu je bila precej odvisna od vrste pesmi oziroma obratno. Kadar sem imel ob sebi čedno dekle, so nastajale večinoma pesmi, ki so jih opevale. Zelo rad sem šel na Šmarno goro, kjer je v cerkvi vodil mašo moj stric Jakob.

Napisali ste tudi žalostinke, kajne?

Da, ena je bila namenjena mojemu prijatelju Matiji Čopu, ki je utonil v reki. Takrat mi je bilo zares hudo in posvetil sem mu sonet k eni izmed najdaljših pesnitev, kar sem ji kdaj napisal: Krst pri Savici.

Ali bi za konec še kaj dodali za bralce?

Pesmi, ki sem jih napisal, naj vam ne bodo za vzor. Pisal sem jih po lastnih izkušnjah. Kdor pa želi postati pravi pesnik in pisati pesmi, ki bodo zapisane v zgodovino, naj ve, da prave pesmi ne napišemo, ker nam kdo tako veli. Prava pesem pride prosto in iz srca.

Luka Muzek in Tilen Horvat, 2.b/9

Odtis

UMETNIK DANES

Luka Čelofiga, 5.c/9

POGOVOR S TONETOM PARTLJIČEM

»Tisti, ki nima rad otrok in šole, naj ne bo učitelj«

Učenci sedmega razreda devetletke na naši šoli Toneta Partljiča dobro poznajo, saj za obvezno domače branje berejo eno njegovih del - *Hotel sem prijete sonce. Slišal sem, kako trava raste* je tudi zelo priljubljeno otroško delo. Pozna ga mnogo osnovnošolcev ne le v mestu, kjer stanuje, temveč po vsej Sloveniji. Nekatero povedi iz filma »Moj ata, socialistični kulak« se pogosto pojavijo v besednjaku učencev pa tudi odraslih, včasih za šalo, drugič zares. Naše starše so zabavale »njegove« Ščuke, nam otrokom je bolj poznano dejstvo, da je ribič. Povprašal sem ga še o nečem drugem, kar je povezano tudi z nami, učenci osnovne šole.

S Tonetom Partljičem sem se v ponedeljek, 22. 12. 2003, pogovarjal pri meni doma. Še istega dne je imel v načrtu odpeljati svojo mamo k bratu, kjer sedaj stanuje, po večerji eno uro sprehajati psa, nato sesti v avto in se odpeljati še v Ljubljano. Če ne bi bil moj stric, ga tudi zaradi zasedenosti ne bi upal prositi za intervju. Vesel sem, da se je odzval moji prošnji in to tako hitro (poklical sem ga en dan prej).

Vemo, da je Tone Partljič pisatelj, politik, humorist, dramaturg. Mnogi zadnje čase govorijo, da si postal likovni umetnik, saj smo te na televiziji videli s čopičem in paleto. Si torej postal slikar?

»Ne. Definitivno ne. To je bila le oddaja Maria Galuniča, Avtoportret. Na učiteljišču sem imel pri likovni vzgoji najslabše ocene. V tretjem letniku sem imel likovno skoraj dve, kar bi mi pokvarilo končni uspeh. Gospod Kores (to je bil moj profesor, akademski slikar, tvoja mamica je o

njem napisala diplomsko nalogo) mi je v petem letniku dal pet za delo s tempero in mi celo svetoval, da se vpišem k likovnemu krožku. Res pa je veliko mojih sošolcev postalo likovnih umetnikov, če naštejemo samo nekatere: Čobal, Gnamuš, Jurtela, Potočnik...

K tebi prihajam z otvoritve likovne razstave. Imam stik z likovnim svetom, ampak nimam talenta.«

Če bi bilo razmerje med delom in prostim časom ravno obratno od realnosti, kaj bi še počel oziroma kako bi prosti čas izkoristil?

»Ne bi si izmišljal novih stvari. Več bi bral in več bi pisal. Predvsem več bral in pisal, upam. V načrtu imam veliko. Bil bi boljši mož, več bi bil doma, namesto žene bi tudi sam hodil s psom na sprehode. Jjjaa, bral in pisal bi. Večkrat bi lovil ribe. Veselim se že, da grem med prazniki lovit ribe in lignje. Sedaj je pravi čas lignjev.«

Zanima me tvoje mnenje o učencih. In katere so naše dobre lastnosti?

»Otrok ima enako močna čustva kot odrasli. Enako močno občuti strah, jezo, žalost... Otroka gledam kot sebi enakega. Ko sem še učil, sem otroke upošteval v celoti. Enako sem se obnašal do otrok, spoštoval oziroma upošteval sem jih v celoti, kot odrasle.

Nisem bil dolgo učitelj, pa me srečajo in rečejo »imam srečo, da ste bili moj razrednik«, saj so vedeli, da bom povedal njim in njihovim staršem popolnoma enako. Stal sem za njimi. Lahko so se zanesli, da bom za tem, kar sem v razredu obljubil, stal tudi v zbornici in da se bom za obljubljeni boril do zadnje kaplje krvi.

Učenci opazijo, če imajo učitelji-odrasli dva obraza. Ne marajo, da v razredu govorijo eno, v zbornici pa drugo.

Spoštoval sem učence in od njih veliko zahteval.

Kot je rekel znameniti pedagog, **več terjam od otrok, bolj jih spoštujem**. Čudim se, kaj vse znate in kaj vse delate. Mislim najboljše o otrocih. Zelo optimistično gledam otroke, zanesem se na vas. Hmja, sem na strani otrok!«

In katere lastnosti naj bi po tvoje imel vsak učitelj?

»Učitelj naj bi bil na strani otrok. Tisti, ki nima rad otrok in šole, naj ne bo učitelj. Učitelj ve, da se mu za hrbtom pačite in ga šimfate, ni jezen, ker ima rad otroke in

razred. Mora ljubiti svoj poklic, saj za delo ni dovolj plačan. Mora biti v redu človek, da je sam za vzgled. Mora znati to, kar uči. Če česa ne zna, ne sme biti važen in pameten, **je pa tudi samo človek.**«

Meniš, da je učenje dobra naložba?

»**Najboljša!** Edina in najboljša, fino je, da ti je nobeden ne more ukrasti, ne more v stečaj, ...

So še potovanja. Če kupiš avto in ti ga ukradejo, nimaš nič. Če ta denar porabiš za potovanja, pa **to** celo življenje pomniš. Sam sem, na primer, bil že štiridesetkrat v Parizu. Vesel sem, ker poznam ulice, muzeje, gledališča, vem, kje lahko dobro ali poceni jem...

Najbolj iskani bodo ljudje, ki bodo znali dobro delati. Samo izobrazba še ne bo dovolj.

Učenje je še več kot najboljša naložba. Odlična!«

»Šolanje je drago, ne, šolanje je še dražje«

Tea Umek, 5.a

INTERVJU Z IGRALCEM ROKOM VIHARJEM

Roka Viharja skoraj vsi poznamo kot igralca, ne pa osebno in kot moža ter očeta. Je zelo zanimiv, saj se zna zabavati in je odličen deskar na vodi. Hodil je na Osnovno šolo bratov Polančičev v Mariboru, kar verjetno ve zelo malo ljudi.

Kje si preživel svoje otroštvo?

Rodil sem se v Mariboru, do enajstega leta sem živel na Pobrežju. Živelimo v podstrešnem stanovanju na

Nasipni ulici. Kasneje smo se preselili v Radvanje, pod Pohorje, v naravo. Hodil sem na OŠ bratov Polančičev in nato na prvo gimnazijo.

Je v vaši družini bil kdo igralec?

Nihče.

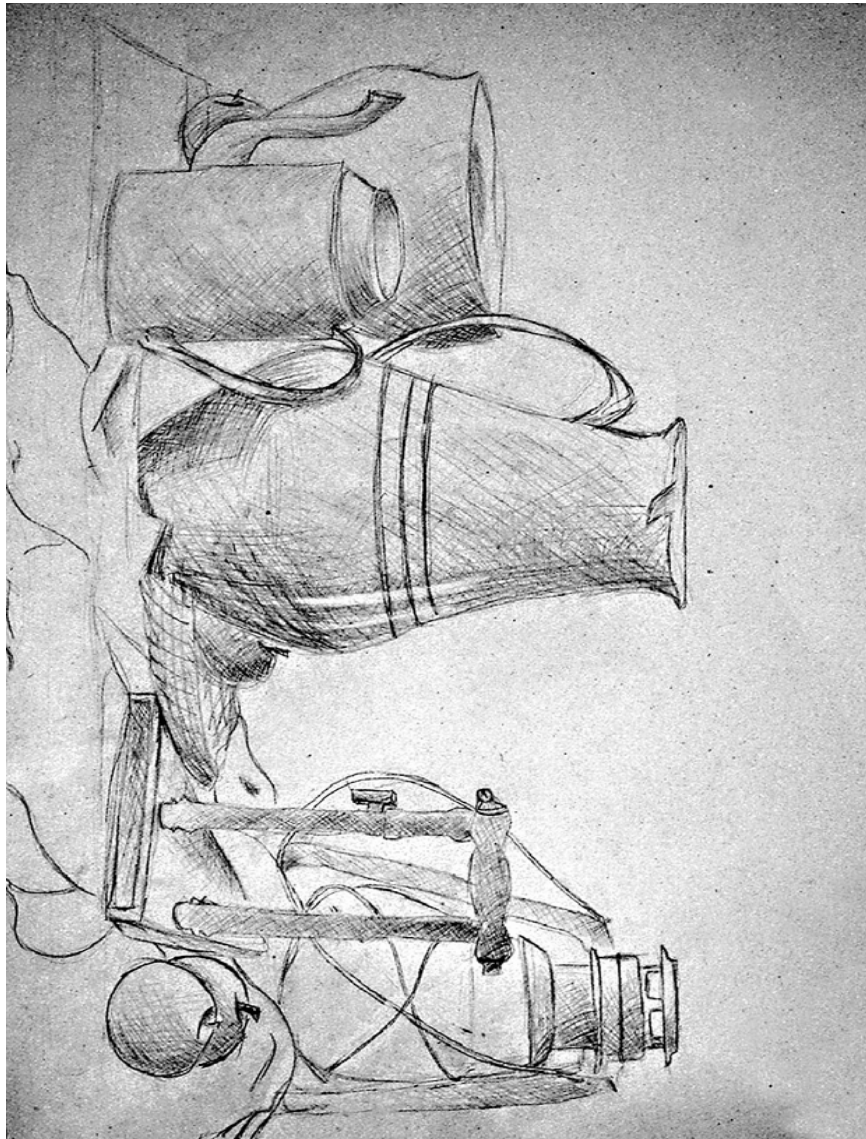
Kdaj si se odločil za poklic igralca?

V sedmem razredu mi je učiteljica angleščine rekla, naj grem svojo energijo sproščat kam drugam, recimo v dramski krožek. In res sem šel. Krožek sta takrat vodila Milka in Tone Partljič. Naredili smo igro Kapitan John Pipifax, ki je bila zelo uspešna in smo jo igrali po osnovnih šolah severovzhodne Slovenije. Tako me je videl takratni ravnatelj gledališča in me povabil v Dramski studio. V drugem letniku gimnazije sem igral svojo prvo predstavo v gledališču, pa na gimnaziji smo ustanovili svoje gledališče in namesto običajnih proslav uprizarjali predstave. Bilo je kar nekako normalno, da grem poskusit tudi na sprejemne izpite na akademijo.

Kakšen občutek si imel, ko si uspešno opravil sprejemni izpit na igralski akademiji?

Dober.

Je bilo na akademiji težko?

Gaja Kutnjak, 7.a/8

Tihožitje

Da in ne. Ni težko, če nekaj delaš z veseljem, ne morem pa reči, da je to lahek študij. Študij je zelo naporen, saj te preoblikuje psihično, kot človeka. Na akademiji si cele dneve, od jutra do večera. Včasih smo delali tudi med prazniki.

Kje si najprej igral (*filmu, gledališču ...*)?

Najprej sem seveda igral v gledališču in mi je še vedno bolj pri srcu.

Ali je igrilstvo naporen poklic?

Ja, je. Ko je predstava narejena, je videti vse zelo preprosto, vendar je za tem ogromno dela. Dva meseca ponavadi trajajo vaje za predstavo, po dve vaji na dan, vmes igramo še ostale predstave, se vozimo na gostovanja, če hočeš še kaj snemati, moraš to stlačiti še nekam vmes.

Kateri je bil tvoj najljubši trenutek?

Ko se mi je rodil sin Natan.

Katere nagrade si že dobil za svoje delo? In katera nagrada je tebi najpomembnejša?

Teh je bilo že kar nekaj: študentska Prešernova nagrada za vlogo Mikija v Razrednem sovražniku, Zlatolaska za glavno vlogo v Rihardu III., Zlatolaska za stransko vlogo (Mikija), nagrado publike na

festivalu Zlata palčica, nagrado na festivalu v Zaječarju za Anžeta v Županovi Micki in nagrado Združenja dramskih umetnikov Slovenije. Ta mi je tudi najljubša.

V koliko filmih oziroma gledaliških predstavah si že igral?

Odkar sem končal akademijo, sem oblikoval približno dvajset različnih vlog v šestih različnih gledališčih od Ljubljane, Celja, Nove Gorice, Kopra, Kranja ... Sodeloval sem pri štirih filmih, v Outsiderju, Stebru in Ljubljani, zadnji je bil Šelestenje, s katerim smo pobrali kup nagrad na festivalu v Portorožu.

Rok sedaj živi z družino v Ljubljani. Spoznala sem ga na morju, na otoku Korčuli, pred petimi leti, ker letujemo v istem kraju. Kot sem omenila že na začetku, je odličen deskar in vedno pripravljen priskočiti na pomoč ali pomagati z nasveti, kako bolje obvladati jadrarno desko. Med prijatelji in na morju je tudi zelo sproščen in prav nič mu ni videti, da se ukvarja z drugačnim poklicem kot večina ljudi. Zato sem se tudi odločila, da mu zastavim nekaj vprašanj, ki sem mu jih zaradi oddaljenosti in njegove zasedenosti z vajami ter predstavami poslala kar po elektronski pošti.

Alja Drogenik, 8.a

Tihožitje

Petra Žula 7.c/8

SREČALA SEM SE Z UMETNIKOM SLIKAR OTO RIMELE

Za Prešernov natečaj sem naredila intervju z umetnikom, slikarjem. Oto Rimele, akademski slikar, rojen je v Mariboru leta 1962, je bil moj sogovornik. Zaposlen je kot profesor za risarsko in slikarsko oblikovanje na Pedagoški fakulteti v Mariboru. Je znan slikar in tudi nominiranec za Prešernov sklad 2004 na področju slikarstva. Zmenila sva se v galeriji, kjer sem mu zastavila nekaj vprašanj.

Kot sem slišala, ste se na začetku začeli ukvarjati z glasbo. Zakaj ste potem zamenjali to smer za slikarstvo?

Kar se tiče glasbe, sem popoln samouk. Moje sodelovanje z različnimi skupinami je bilo sicer uspešno, pa vendar je delovanje v glasbenih skupinah omejeno na skupinsko delo in na razmere na glasbenem prizorišču. Takrat sem razmišljal, da je za ustvarjalca pomembna tudi formalna izobrazba in da bi rad ustvarjal sam.

Kdaj ste začeli slikati?

Že v osnovni šoli sem vzporedno z igranjem instrumenta risal in slikal. V osnovni šoli me je za slikarstvo navdušil Janez Šibila in ilustracije v veliki knjigi Walta Desneya.

Kako ste vedeli, da je slikarstvo pravo za vas?

Nekoč sem razmišljal, kako čudovito bi bilo, da bi znal naslikati svet okoli sebe. Že kot glasbenik sem namreč ugotovil, da lahko delujem ustvarjalno in da bom tudi kot slikar našel zadovoljstvo pri ustvarjanju. Kot ustvarjalec moraš v sebi čutiti nujo, ki te žene, in prav tako kritičnost, ki ti pove, ali si na pravi poti. Po drugi strani pa slikarstvo omogoča, da realiziraš vse svoje misli.

Koliko slik v povprečju ste že naslikali?

V času študija je v enem letu nastalo kakšnih deset večjih slik in številne risbe. Po akademiji, ko sem se intenzivno ukvarjal s slikarstvom, pa je bilo to število nekoliko večje. Sedaj pripravljam predvsem cikle slik, ki po navadi obsegajo deset do petnajst večjih slik. Prav tako se v vmesnih obdobjih posvečam tudi akvarelni tehniki. Tak akvarelni cikel obsega deset do dvajset akvarelov.

Koliko časa potrebujete za eno umetniško delo?

Nek določen cikel nastane približno v času štirih mesecev. Če cikel zajema deset slik, to pomeni, da se s posamezno sliko ukvarjam približno dva tedna.

Zelo sem vesela, da sem lahko zvedela veliko novega, in gospodu Rimeletu se lepo zahvaljujem.

UMETNIK JUTRI

Matic Špur, 5. a

TEŽAVE PRI PISANJU

Napisati spis sploh ni težko. Zato sem se letos ponovno razveselil možnosti, da potešim svoj ustvarjalni nemir, kot je rekla moja mama, in napišem nekaj za naše šolske Bukvice. Ta nemir je bil še toliko večji, ker smo lahko svoje prispevke oddali na računalniški disketi in sem v ta namen lahko uporabil računalnik. Ta je še lani veljal za nevarnega, ker zaradi njega učenci ne beremo knjig. Z veseljem sem sedel za mizo in zagnal sovražnika knjige.

Najprej sem zbrano prebral naslove, ki sem ji s težavo vse prepisal z oglasne deske, ker jih je bilo preveč, šolski fotokopirni stroj pa, najbrž, ni deloval. Nato sem spisek tem prebral še enkrat in vse so mi bile všeč. Na primer »Rad bi postal...« Kaj vse bi rad postal: astronom, agent, arheolog, biolog, zoolog, zdravnik, veterinar, zidar in tako dalje. Vendar opisati vse te poklice bi mi vzelo preveč časa, zato sem idejo opustil.

»Dobil sem nagrado« se je glasil drugi naslov. Le kakšno nagrado so tukaj imeli v mislih? Nekaj sem jih res dobil, na primer lego kocke, ko sem bil star tri leta in sem začel redno hoditi na kahlo, pa skodelico s

Gregor Heričko, 5.a

Jaz v ogledalu

čebelico Majo, ker sem pridno pil mleko. Ali pa, ko mi je oče za nagrado, ker sem pridno jemal zdravila, ko sem imel angino, zopet našel Cartoon Network na televiziji, ki je pred tem naenkrat nehal oddajati svoj program. Teh nagrad je bilo še veliko, vendar sem se odločil, da o kahli in o nesposobnem programu ne bom pisal.

»Če bi bil minister za kulturo«. Ta mi je bil tudi všeč. Vozil bi se v dragih avtomobilih, se udeleževal kulturnih prireditev, kjer bi lahko sedel v prvi vrsti in videl vse, kaj se na odru dogaja, kulturno bi se obnašal pri mizi in pil šampanjec, ki ga sedaj nikoli ne smem. Nato sem se spomnil, da bi moral vsak dan v službo v Ljubljano in se za ta naslov nisem odločil.

Kaj pa ta: »Človek se rad smeje samemu sebi«. To je res. Ko sem se videl na videoposnetku, kako sem na morju »tunkal« sestrčno, jo cukal za lase in jo polil s sokom, sem si bil zelo smešen. Potem, ko so posredovali moji starši, mi ni bilo več smešno. Torej, to odpade.

Zelo me je tudi pritegnil naslov »Komedijska se ne dogaja samo v gledališču«. Mislim, da je prej celo nasprotno. Enkrat sem šel s starši v gledališče in sem se dolgočasil. Igralci so bili čudno oblečeni in noben se ni normalno obnašal. Moški so se samo drli, ženske pa so se delale, da jokajo. To sem ugotovil, ker nobeni niso tekle solze in ker so se na koncu vse smejale, ko smo jim ploskali. Pa še vstopnice so bile drage, je rekel oče. Je pa že bil agent 000 na televiziji bolj smešen.

Kaj pa, če bi napisal pesem. Lahko bi jo, a ker sem jo že lani, bi se bilo nesmiselno ponavljati. Sploh pa, ker ne znam več cele, se mi tudi ta ideja ni posrečila.

Na koncu sem se odločil, da bom objavil intervju z znano osebo. Vendar me nekatere sploh niso resno jemale, ko sem jim telefoniral, nekatere pa sploh niso hotele govoriti z mano. Vse je le zanimalo, koliko sem star in kje je moja mama. Na koncu je bilo tako, da so spraševali mene in ne jaz njih.

Tako, letos mojega prispevka v Bukvicah ne bo. Po pravici povedano, izgubil sem vso voljo, ker sem pri vseh naslovih naletel le na težave. Ni mi bilo lahko in še matematiko smo pisali naslednji dan. Mogoče bom tu imel več sreče.

Martina Škrobar, 7.c/8

MOJE PRVO UMETNIŠKO DELO

Zgodilo se je mmm... že kar nekaj časa nazaj. Takrat sem štela že skoraj pet let. Nisem še hodila v malo šolo oziroma veliki vrtec, ali kako že rečejo tej ustanovi. Zame je to, pa naj bo veliko ali majhno, zmeraj bila šola, tista ta prava. Če ne drugega, moraš zjutraj vstati in preživeti del dneva s tistimi, ki te učijo poslušati in učijo slišati besede, ki naj bi ti bile

v življenju v korist. Sicer pa nisem hotela pisati o tem, ampak o svojih otroških letih, v katerih še nisem ločila dobrega od slabega.

Bil je dan, dan kot vsak drugi, ko smo s starši pojedli kosilo in posedli pred televizijo za »pokosilni« počitek. Oče je gledal različne športne programe, mama je zaspala in jaz sem se odločila, da ji nekaj narišem. Odšla sem v sobo, da bi izbrala barvice. Gledala sem vanje in ker so mi bile vse barve najljubše, sem vzela vse. Joj, kako sem bila neumna. Ko se zdaj tega spomnim, se smejim sama sebi. Ampak to ni pomembno. Pomembno je, da sem za ploskev, na katero sem nameravala ustvarjati, izbrala steno. Bila je tako velika, prazna in enolična. Ločevala je kuhinjo od dnevne sobe. Vabila me je, me nagovarjala, me prosila. Na trenutek se mi je zazdelo, da slišim njene besede:

» Poriši me, poriši me! Nočem več biti tako blede.«
Ugodila sem njeni želji. Ko sem že bila malo čez polovico pobarvane stene, sem si od vznemirjenosti in veselja, da bodo starši ponosni name, začela prepevati. Zasačil me je oče. Namesto pohvaljena, sem bila okarana. Barvni svinčniki so v navalu očetove jeze pristali v košu. Užaljena sem v joku odhitela k mami, ki me je še drugič oštela.

Nekaj dni kasneje, ko smo se vsi pomirili, je oče prebarval steno in mi kupil nove barvice, a jaz sem od takrat naprej najraje risala s svinčnikom. Tako je še danes.

Vita Hren, 5.a

BALETKA

Naša soseda Marjetka
je sila baletka,
krilce je oblekla
in trenerko slekla.
Ko je odplesala,
je z garderobe odskakljala.
Baletni copati zdaj ležijo
v kotu na tleh, se žalostijo
in čakajo, da se znova
z Marjetko zavrtijo.

Lucija Brezočnik, 5. b

V KRALJESTVU LUTK

Čeprav sem bila še majhna deklica, se dobro spomnim dneva, ko me je očka prvič peljal v lutkovno gledališče. Naslov predstave je bil Žogica Marogica.

To pravljico sem si doma že prej na svojem kasetofonu velikokrat zavrtela, saj je ena izmed mojih najljubših. A ogled pravljice v živo v lutkovnem gledališču je bil vse kaj drugega. Dvorana je bila nabito polna. Otroci smo sedeli na majhnih stolčkih, starši pa so stali ob robu dvorane. Otroški živžav je utihnil, ko so se na odru pojavile lutke - babica, dedek in razigrana žogica Marogica. A ne za dolgo. Ko se je pojavil prebrisani zmaj Tolovaj, da bi ugrabil žogico, smo vsi v en glas vpili in jo prepričevali, naj nikar ne nasede lepim besedam. A ni nas poslušala. Lahkomiselno mu je sedla na rep in zmaj je z njo vred zmagoslavno odfrčal daleč čez mesto v svoje zmajsko gnezdo. Čeprav sem vedela, da se bo vse dobro končalo, sem se popolnoma vživela v predstavo. Skupaj z babico in dedkom, ki je igral na lajno, sem pela žalostno pesem o izgubljeni žogici. O, kako smo šele z glasnimi klici pomagali dedku in babici zvabiti

vso zmajsko družino iz gnezda in tako osvobodili žogico Marogico! Ob koncu predstave so prišli igralci z lutkami v rokah na sredino odra in se globoko priklonili. Vsi smo jim dolgo navdušeno ploskali.

Po tej prvi lutkovni predstavi sem obiskala še številne druge. Mnoge sem si ogledala tudi po televiziji. To seveda ni enako doživetje, kot prisostvovati in sodelovati na predstavi, a tako lahko vidiš še več lutk, posebej še v animiranih lutkovnih filmih.

Spoznala sem različne tehnike, ki jih lutkarji uporabljajo - od lutk na palici, na roki, pa vse do meni najljubših marionet, ki jih premikajo s pomočjo tankih vrvic, privezanih na okončine lutk. Nekatere lutke so iz lesa (npr. Ostržek), druge iz blaga ali mavca. Ugotovila pa sem, da je še bolj od lepo izdelane lutke za uspeh predstave pomemben animator. Ta je kot čarovnik, ki s svojo spretnostjo in igralskim navdihom napravi, da neresnično postane resnično, da kos lesa in krpa oživita v kraljestvu fantazije, postaneta gledališka umetnost.

Zmago Švajncer Vrečko, 3.a/9

Mesto

Živa Slokan, 8.b

NA ODRU

V trebuhu te ščemi,
vse se strašno zdi,
saj sedaj na odru si.
Blazno strah te je,
vsak tvoj gib pomemben je.

Napake si privoščiti ne smeš,
ker veš,
da v solzah z odra ti ne greš.
Zaključka močno si želiš,
se zmesti ne pustiš.

Zdi se ti,
da sam na svetu si,
saj samo ti
na odru si.
Bliže kot koncu si,
lažje se ti zdi.

Naj obraz tvoj zažari,
sedaj za vse nekaj posebnega si.
Kmalu oddahneš si,
saj na odru si stal
in vse dobro prestal.

Anja Dovečar, 7.a/8

Tihožitje

Jure Golež, 3.a/8

SREČAL SEM SE S KIPARJEM

Bil je četrtek in vsi smo nestrpno čakali na kulturni dan v galeriji. Učiteljica je prišla v razred, pojedli smo malico in se odpravili v Umetnostno galerijo.

Ko smo prišli v galerijo, smo si ogledali veliko kipov, ki jih je naredil kipar Slavko Tihec. Učiteljica je vprašala, kateri kip nam je bil najbolj všeč. Potem smo žrebali, kateri kip bomo izbrali in naslikali. Še enkrat sem se sprehodil skozi sobane, kjer so bili razstavljeni kipi. Med ogledovanjem sem zaspal. Ko so že vsi odšli, so me spregledali in ostal sem v galeriji, Naenkrat sem zagledal gospoda, ki je bil oblečen v črn jopič, modre kavbojke in na glavi je imel črno-rjav klobuk. Nekaj časa sem si ga ogledoval in nato spoznal, da me hoče nekaj vprašati. Vprašal me je, ali so mi všeč kipi. Odgovoril sem, da so mi kipi zelo všeč. Pomislil sem, da je to mogoče Slavko Tihec. In res je bil. Vprašal sem ga, kje se je naučil tako dobro kipariti. Odgovoril mi je: »Vaja dela mojstra.« Povedal mi je tudi, da ga kiparjenje zelo veseli in se ob tem zabava. Kipi so lahko iz različnih materialov, kot so na primer marmor, beton, žica, plastika ...

Povedal mi je, da je njegov najljubši kip kip Ivana Cankarja, da je iz posebnega materiala in na njem je vgraviran pisateljev portret. Stoji pred Cankarjevim domom v Ljubljani.

Pogovarjala sva se še dolgo. Bil je zelo zabaven. Ko je govoril, si je gladil brado in se vrtel na vrtljivem stolu. Nenadoma je skozi okno posvetilo sonce in kipar je izginil. Ustrašil sem se, kaj bo z njim. Svetloba je bila vedno močnejša, odprl sem oči in opazil sem, da mi sveti v oči luč, ki jo je prižgala mama v moji sobi. Opazil sem, da so bile to le sanje, in se odpravil v šolo.

Zdenka Pišek, 7.a/8

MOJA PRVA IGRALSKA IZKUŠNJA

»Pohitite, pohitite,« nas je priganjala učiteljica dramskega krožka. Ura je bila že pol šestih in imeli smo še zadnjo vajo. Letos smo igrali Shakespearovo dramo Romeo in Julija. Igrala sem Julijo, hčerko premožne družine, ki se zaljubi v Romea, bogatega sina sovražne družine. Družini njuni ljubezni nasprotujeta, toda njuna ljubezen premaga vse, tudi smrt. Skupaj namreč umreta pod vplivom strupa.

Zgodba je res žalostna, a vlogo Julije sem z veseljem igrala. Všeč mi je bila namreč njuna nesmrtna ljubezen, ki premaga tudi sovraštvo obeh družin.

Počasi sem se odpravila proti kulisam, kjer smo ponovili zadnji prizor, v katerem zaljubljenca skupaj umreta. Odigrali smo izvrstno in učiteljica je bila zelo zadovoljna. »Super, učenci!« nas je pohvalila. »Za danes smo z vajo končali. Pojdite domov in se naspite, kajti jutri nas čaka premiera.« Odpravila sem se domov in mami poročala o vajah. »Učiteljica je rekla, da smo zelo napredovali in da komaj čaka na jutrišnjo premiero.« »Me veseli,« je odvrnila mama. »Sedaj pa hitro v posteljo, kajti jutri te čaka naporen dan.« Odšla sem v posteljo, a zaspati nisem mogla, saj me je preveč skrbelo, kako bo uspela premiera. Končno sem proti jutru le zaspala. Naslednje jutro so me zbudili mamini klici. »Zdenka, vstani! Klicala je učiteljica dramskega krožka in mi sporočila, da je premiera prestavljena na drugo uro.« Vstala sem, se umila, ponovila besedilo in odšla v šolo, kjer smo imeli premiero. Ko sem prišla, so bili že vsi zbrani in učiteljica je ravno govorila: »Učenci, sedaj bomo ponovili celo igro, nato pa bo sledila premiera. A nič ne skrbite, prepričana sem, da vam bo uspelo!« Ponovili smo vse prizore, nato pa smo nestrpno čakali, da se dvorana napolni. Tik pred predstavo je k nam stopila učiteljica. »Zdaj gre zares,« nam je šepnila in

zastor se je dvignil. Obsijala me je močna odrska luč in mi zaslepila pogled. Bila sem zbegana. Pogledala sem, kako se na osvetljenem odru znajdejo drugi, in opazila, da so prav tako zbegani. Pred nami je Nastja ravno napovedovala igro. Nastja je bila izmed nas najmlajša, stara komaj sedem let. »Kako je pogumna,« sem pomislila. »Prav nič je ni strah.« Še enkrat sem se ozrla k njej in moja trema in zbeganost sta izginili. Začeli smo s prvim prizorom, ki mi ni delal pretiranih težav. Tudi ostale prizore sem dobro odigrala, ko pa je prišel zadnji prizor, me je kar zvililo. V njem sem namreč morala spiti strup in nato umreti. Vedela sem, da bom prizor težko odigrala, saj smrti nisem marala. Kljub temu sem stopila na oder, vzela strup in glasno zaklicala: »Adijo, ljubezen moja. Vidiva se v nebesih!« Nato sem nagnila stekleničko, kot da bi izpila strup, in omahnila. Takrat je pritekel Romeo in ko me je videl mrtvo, tudi sam izpil strup in izdihnil. Bilo je konec igre. Gledalci so vstajali in nam navdušeno ploskali, mi pa smo se kar naprej priklanjali. Tokrat me je preplaval dober občutek in vedela sem, da nam je uspelo odlično odigrati predstavo.

To je bil moj najsrečnejši dan. Vedela sem, da se bom z odrskimi deskami še srečala, a ne tako kmalu. Toda nikdar ne bom pozabila prekrasnega občutka, ko nam je uspelo odlično odigrati mojo prvo predstavo.

Alja Prah, 7.a/9

MOJ PRVI NASTOP

Moj prvi nastop
bližal se je.
Srce v hlačah,
roke tresoče,
glava boleča.

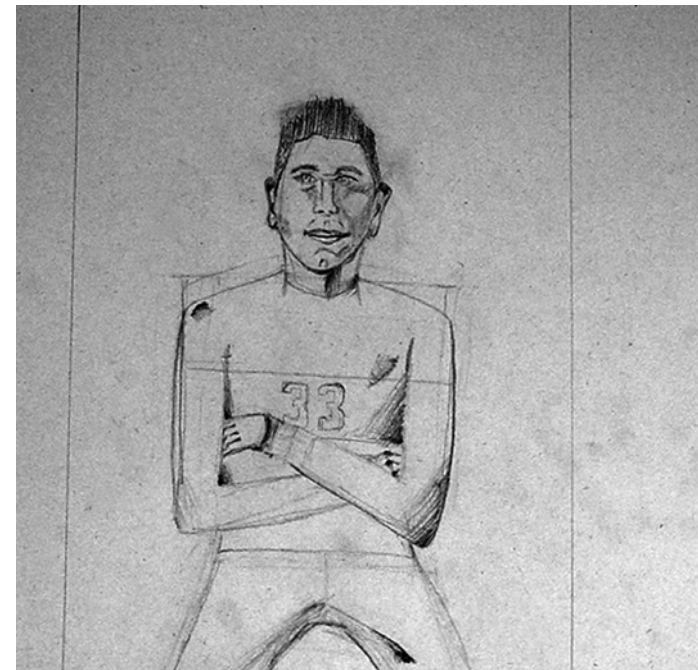
Bila sem
vznemirjena in
prestrašena.

Ko stopila na
oder sem,
je občinstvo
zaploskalo.

Videla sem že,
kako to gre,
zato priklonila
sem se.

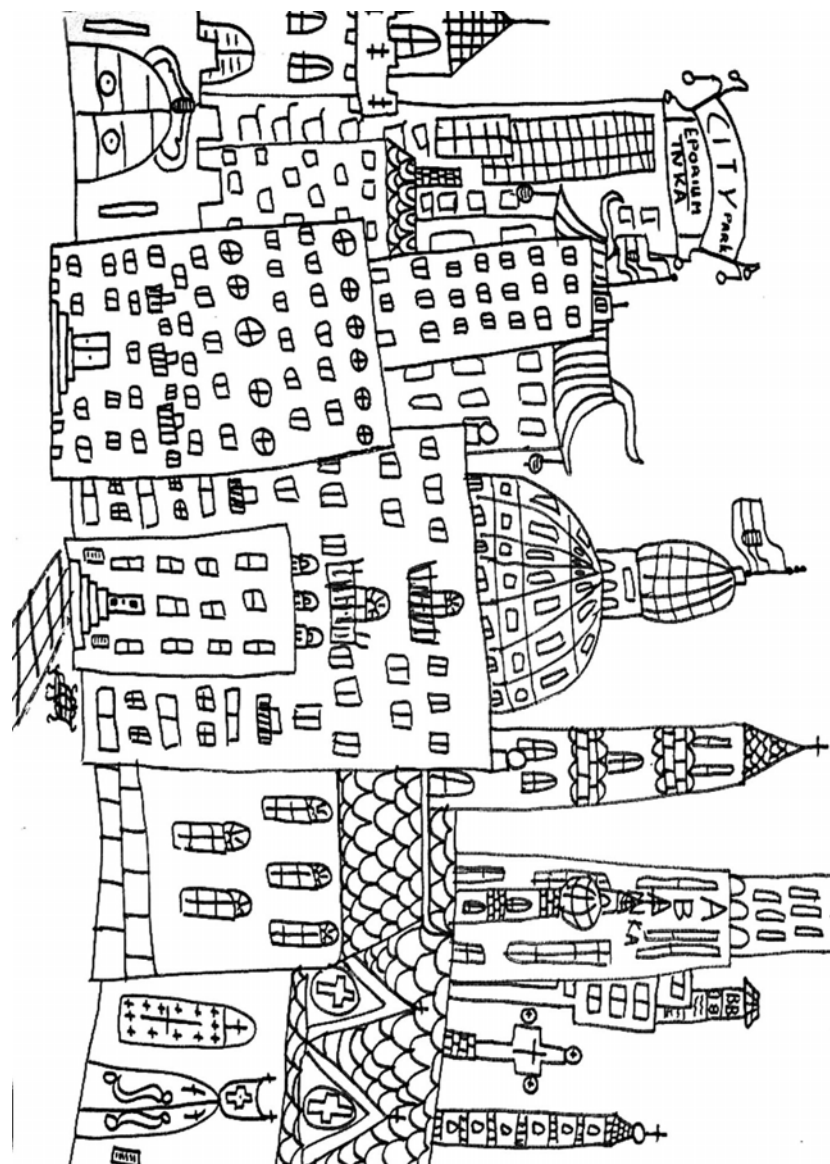
Sedla sem in
pručko naravnala,
kitaro prijela
in že je zazvenela.

Ko sem končala,
stopila z odra sem.
Moje srce na pravo
mesto vrnilo se je,
roke so se umirile,
glava ni več bolela
in mama mi je
rekla: »Bravo!«

Kristina Nastovska, 8.b

Portret sošolca

Sebastjan Jemec, 3.b/9

Moje mesto

Simon Makuc, 7.b/8

DOBIL SEM NAGRADO

»Uh, še en dan šole, potem pa en teden počitnic,« sem si mislil, ko sem stopal v šolo. Komaj sem že čakal na počitnice. Odpravil sem se v učilnico za slovenščino. Pripravil sem si zvezke in se začel pogovarjati s sošolcem o tem, kje bo preživel počitnice.

Zazvonilo je in v razred je stopila učiteljica, a mi smo se še naprej pogovarjali. Učiteljica nas je le stežka umirila. Ni bila prestroga, saj je vedela, da smo z eno nogo že na počitnicah. Na začetku ure smo pregledali domačo nalogo. Potem pa se je učiteljica spomnila, da sta prišla dva razpisa za natečaj. Povedala nam je naslova. Meni je bil najbolj všeč naslov »ODKRITJA IN IZUMI ZA DOBROBIT ČLOVEŠTVA«, ki ga je razpisala Slovenska znanstvena fundacija v sodelovanju z delniško družbo Delo. Malo smo se pogovarjali o tem, kako lahko pišemo in ure je bilo naenkrat konec. Tudi druge ure so minile, kot bi pihnil. Po končanem pouku smo se s sošolci odpravili na kosilo. Pojedli smo zelo hitro, ker se nam je že mudilo domov. Bili smo veseli, da so se pravkar začele počitnice.

Pohitel sem domov, zložil zvezke iz torbe in se usedel pred televizor. Začel sem razmišljati o naslovu, ki nam ga je povedala učiteljica slovenščine. Dobil sem vedno več zamisli. Ugasnil sem televizor, vzel zvezek in pisalo. Začel sem pisati in nastajala je zgodba. Ko sem končal, sem popravil napake in vse natipkal na računalnik. Vse sem shranil na disketo in jo dal v mapo. Po končanih počitnicah sem disketo dal učiteljici, ki jo je poslala v Ljubljano. Nekaj časa sem še razmišljal o zgodbi in upal, da bo komisiji všeč, potem pa sem na vse pozabil.

Nekega dne pa je prispelo pismo, naslovljeno na moje ime. Zdelo se mi je čudno, saj nisem dobival pisem razen za praznike. Odprl sem ga in videl, da ga pošilja Slovenska znanstvena fundacija, ki mi sporoča, da sem se uvrstil med nominirance. Ko sem to prebral, sem bil zelo vesel in počaščen. Na koncu je še pisalo, da me čez mesec dni vabijo na podelitev nagrad, ki bo potekala v okviru otvoritve 9. slovenskega festivala znanosti. Pismo sem pokazal mami in očetu. Bila sta zelo vesela in ponosna name. Drugi dan me je poklicala babica, mi čestitala in mi sporočila, da me bosta z dedkom spremljala na podelitev. Ta mesec se je vlekel kot še nikoli. Dan pred podelitvijo sem si izbral najlepša oblačila in jih dal mami, da mi jih je zlikala.

Drugi dan zjutraj sta prišla babica in dedek. Z mamo sva prisedla v avto in že smo se peljali v Ljubljano. Ko smo prispeli, so že začeli prihajati ljudje z raznih strani in vstopali v dvorano. Tudi mi smo vstopili in posedli na stole. Nekaj časa smo se tiho pogovarjali, potem pa se je začelo.

K mikrofону je stopil voditelj in začel s svojim govorom. Na tej otvoritvi in podelitvi so bili znanstveniki iz različnih držav v Evropi. Naposled so začeli s podelitvijo.

Voditelj je povedal, da se je na natečaj odzvalo približno devetsto osnovnošolcev, dijakov in študentov. Ko sem slišal to število, sem bil še bolj ponosen sam nase. Iz razmišljanja me je prebudil voditeljev glas, ki je izgovoril moje ime. Vesel sem šel na oder, kjer sta mi čestitala vodja komisije in odgovorni urednik časopisa Delo ter mi podelila priznanje in nagrado. Na oder so poklicali še približno deset nominirancev in skupaj so nas slikali. Vsi so nam ploskali. Ko se je končalo in smo lahko stopili z odra, so mi babica, dedek in mama še enkrat čestitali.

Počasi smo se odpravili proti avtu in se veselo pomenkovali. Vstopili smo v avto in se odpeljali domov.

Doma sem dal priznanje v stekleno omaro, se preoblekel in začel pisati ta spis, da tega doživetja

res nikoli ne bom pozabil. Zvečer, ko sem legel k počitku, sem si še enkrat vse naslikal v spominu. Napol v snu sem se videl kot pomemben znanstvenik, ki rešuje svet, in zaspal.

Žan Caf- Feldin, 7.c/8

MOJ PRVI NASTOP S KITARO

Že pet let je minilo
odkar sem se odločil,
da je moj čas za kitaro napočil.
Pridno sem vadil in se učil
ter si dosti znanja pridobil.
Moj prvi nastop decembra je bil
in ko pred poslopje sem prišel,
se mi je glas tresti pričel.
Na tisti dan smo se v dvorani zbrali
in vsak svojo kitaro v roki držali.
Posedli smo in si srečo zaželeli,
nato pa smo program lahko začeli.
Že dosti jih je svoj nastop končalo
in pred mano jih bilo je samo še čisto malo.

Moje roke so se tresle od strahu,
moja majica pa je bila mokra od potu.
Stopil sem na oder in se zasmeljal,
se na stol usedel in zaigral.
Z nogo sem si pravi takt dajal,
z roko pa na instrument igral.
Ko sem končal, so mi vsi ploskali,
saj so bili zelo navdušeni.
Stekel sem k mami in jo objel
ter jo vprašal, če sem uspel.
Rekla mi je, da sem odličen bil,
mi dala sok, ki sem ga takoj izpil.
Moj prvi nastop mi resnično je uspel
in upam, da bo vsak tako vesel.

Lan Džafič, 1.b
Velikan

Luka Rožanc, 1.a

Sanjal sem

Sašo Fekonja, 7.a/9

V SOJU ODRSKIH LUČI

Po enotedenski džez glasbeni in plesni akademiji je prišel dan, ko smo mi, skupina saksofonistov, in drugi sodelujoči nastopili na zaključni prireditvi.

S saksofonom v roki in notami v nahrbtniku sem odšel od doma. Na poti sem razmišljal o minulem tednu in o tem, kaj vse sem se na akademiji naučil. Ob dogovorjeni uri sem prišel pred SNG Maribor. Skozi zadnji vhod sem odšel v zaodrje. Tam so že bili nekateri prijatelji iz skupine in nekaj drugih nastopajočih. Do našega nastopa sta bili še približno dve uri. Vedno bolj sem bil negotov vase in vedno več treme sem imel. In še našega vodje ni bilo od nikoder. V skupini nas je bilo osem, sedem fantov in eno dekle. Vseh osem nas je čakalo nanj. In kdor čaka, dočaka. Končno je prišel. Začeli smo se pogovarjati o nastopu. Tako jaz kot ostali smo imeli veliko treme pred pomembno prireditvijo. Vodja pa je imel že veliko izkušenj in zato nas je umirjal in spodbujal. In končno je prišel čas za nastop. V trenutku, ko sem stopil na oder, je vsa trema izginila. Prav prijetno je bilo, ko sem videl pred sabo več stoglavo množico, ki je z velikim pričakovanjem čakala na naš nastop. Začeli

smo igrati. Prsti so mi kar sami od sebe leteli po tipkah. Nastop smo izpeljali brez napak. Tistih nekaj trenutkov, ko smo igrali, je bilo zelo lepih. Občutek je čudovit, ko vidiš, da si nekaj dobro izpeljal in da ljudje to cenijo. Pa nastopu smo vsi iz skupine še malo pokramljali o tem, kako smo ga izpeljali. Vsi smo bili zadovoljni in srečni.

Tistih nekaj trenutkov, ko sem bil v soju odrskih luči, je bilo tako lepih, da jih ne bi zamenjal za nič, ampak res, tudi če bi mi ponudili vse bogastvo tega sveta. Če bi jih zamenjal, bi imel denarja več kot preveč, a kaj bi mi pomagal, ko pa ne bi imel teh nekaj lepih trenutkov.

Lara Dreu, 3.a/8

STOPILA SEM NA ODER

S plesno šolo smo imeli nastop v dvorani Union.

Vse deklice smo imele tremo. Komaj smo čakale, da se v plesu izkažemo pred gledalci. Želele pa smo tudi, da bi nastop čim prej minil. Učiteljici smo sitnarile in jo spraševale, kdaj nastopamo me. Zdelo se nam je, da čakamo že preveč dolgo. Končno so nas poklicali, ker smo bile na vrsti za nastop.

Za odrom smo morale še nekaj časa počakati, da so tisti, ki so bili na odru, končali z nastopom. Stopile smo na oder. Slišale smo glasbo, ampak ni bila prava, ker so se zmotili. Tudi sami so to ugotovili in takoj poiskali pravo. Začele smo plesati. V resnici je bilo nastopati odlično. Bilo je konec plesa. Šle smo z odra. Učiteljica nas je pohvalila. Po končanem nastopu je prišel Božiček in nas obdaril s sladkarijami.

Po nastopu sem vesela in zadovoljna odšla domov.

Katarina Medved, 7.a/9

Posoda

Tina Hanžič, 5.b

MOJ SVET JE IGRA

Sem Tina Hanžič in imam zelo rada umetnost.

Hodim v glasbeno šolo. Včasih se mi zazdi, da je moj svet igra. Tudi šola se mi zdi kot igranje in mi je všeč. Igram se zelo rada, še posebej s svojimi prijatelji. Všeč so mi tudi pisatelji, ker pišejo zelo zanimive zgodbe in po mojem mnenju je tudi njihov svet igra. Pri pisanju zgodb uporabljajo veliko domišljije ali resničnosti. Tako kot jaz pišem tale spis in mi roka kar šviga po listu. Moje življenje je zelo veselo in zanimivo. V njem se zabavam, kot da igram igro »človek ne jezi se«.

Upam, da je tudi tvoj svet igra in v igri ne smeš goljufati. Svoj svet si moramo urediti tako, da nam bo ugajal.

Ana Puconja, 5. a

KNJIGOŽER

Knjige žre,
jé brez mere,
golta, golta
knjigožer.

Slednjič mu pa zmanjka knjig,
je vse preglodal
brez razlik.

Tuhta, tuhta, kaj bi zdaj?
Miruje in počiva naj?
Pa se spomni, zvezek vzame,
svinčnik v roke pa v napad.

Piše pesmi, jih natisne,
pošlje v trgovine,
za cele skladovnice tvarine,
ki jih imenujemo rime.

En izvod pa on dobi,
ker si strašno ga želi,
pa ime si spremeni,
Knjigopisec reče si.

Jernej Lončarič, 7.a/9

SANJAL SEM, DA SEM SLIKAR

Bil je običajen dan. Zjutraj sem šel v šolo in nato domov. Napisal sem domačo nalogo in za tem nekaj časa prebiral knjigo. Zvečer sem na televiziji gledal oddajo, kako postati slikar. Ob običajni uri sem odšel spat.

Naenkrat sem si zaželel, da bi postal slikar. Sprehajal sem se po obali in dobil zamisel, da bi te barve preslikal na platno. Začel sem slikati in počasi je nastajala krasna slika. Naslikal sem valovito morje, nekje v daljavi ribiča na čolnu, ki je ujel ribo in sončni zahod. Mogoče sem v sebi odkril nadarjenost, za katero še nisem vedel. Bil sem zelo vesel, da imam takšno nadarjenost. Postal bom velik slikar in bom potoval po svetu, sem si predstavljal. Odšel sem domov in zagledal kamin, v njem ogenj in na mizi šopek vrtnic. Tudi to sem hotel ovekovečiti na platnu, zato sem začel slikati. Slika je bila še lepša od prve. Prešinila me je misel, da bi predstavil slike ljudem. Najel sem prostor, razstavil slike in pričakoval obiskovalce. Radoveden sem bil njihove ocene svojih del. Vrata v dvorano so se odprla in prvi obiskovalci so prišli v dvorano.

Naenkrat me prebudi glas, ki pravi: Pohiti v šolo moraš, in spet se je pričel nov običajen dan.

Luka Rahten, 3.b/8

Levi devžej

Domen Prešeren, 5.c

V DEŽELI KNJIG

Nekega jesenskega dne sem hodil po gozdu in nabiral kostanje. V nabiralski vnemi sem zašel z uhojene poti.

Prišel sem na jaso, na kateri še svoj živ dan nisem bil. Ker so okoli jase bila večinoma kostanjeva drevesa, sem se odločil, da bom pogledal, ali so na jasi kostanji. Med pregledom jase sem padel v jamo, a tega nisem opazil, saj sem še naprej iskal kostanje. Mojo pozornost so vzbudila tla, saj sem zdaj hodil po usnju in ne po travi. Ozrl sem se in videl loputo, ki se je zapirala za menoj. Tekel sem proti loputi, a sem se spotaknil. Loputa se je zaprla, jaz pa sem pogledal, ob čem sem se spotaknil. Na svoje veliko začudenje sem se spotaknil ob svoji najljubši, na stežaj odprti knjigi. Pozabil sem na kostanje, se usedel in začel brati knjigo lepo od začetka. Ko sem knjigo prebral, sem vstal in začel iskati izhod. Po kratkem iskanju sem namesto izhoda našel celo skladovnico knjig. Dlje sem hodil, več knjig sem našel. Najprej so knjige bile zelo na redko posejane, a že čez nekaj minut sem skozi knjige lahko le počasi brodil.

Ker še vedno nisem našel izhoda, sem si iz knjig naredil kupček, na katerega sem se nameraval usesti. Usedel sem se in odprl prvo knjigo, ki mi je prišla pod roke. Knjiga je zažarela in se s tleskom zaprla, stari konjenik na platnici pa je oživel in zakričal: »Kaj pa ti počneš tukaj?! Ali ne veš, da je ta dežela svéta?« Zdaj so tudi druge knjige oživele. Westman na drugi je zaklical staremu konjeniku: »Zakaj se pa zdaj pritožuješ, Stari Hlamudrač?« »Tale človek si je drznil oskruniti našo prelepo deželo knjig,« je Stari Hlamudrač odgovoril Westmanu. »Zdaj vsaj veš, kako smo se počutili mi, Indijanci, ko ste belci v velikih trumah prihajali na Divji zahod, nam jemali zemljo, pobijali naša telesa z ognjenim orožjem, našo dušo z ognjeno vodo, streljali bizone kar za zabavo in izvrševali podobna grozodejstva nad rdečim ljudstvom. Howgh!« se je oglasil Indijanec s tremi orlovimi peresi v laseh. Vprašal sem jih, če mi lahko, prosim, povedo, kje je Old Shatterhand. Kavboj brez ušes me je vprašal, zakaj ga iščem. »Rad bi naredil intervju z njim,« sem mu odgovoril. »Če je tako, pa ga bom poklical,« mi je zagotovil. »Old Shatterhand! Old Shatterhand!« ga je klical in mu rekel, da bi ga neki tujec rad intervjuval. Old Shatterhand je odvrnil, da že prihaja, in prigalopiral na svojem

žrebcu Hatatitlu, ki mu ga je podaril njegov pobratim, indijanski poglavar Apačev. »Sem Domen in zelo rad berem tvoje knjige, saj si moj najljubši pisatelj. Kako je prišlo do tega, da si začel s popotovanji?« sem vprašal. »Moj oče je, kot večina ostalih prebivalcev mojega rojstnega kraja, bil tkalec. Bil sem edini sin v družini (imel sem še tri sestre), zato se mi je oče najbolj posvečal. Priganjal me je k učenju, zvečer pa me je vlačil po pivnicah in se hvalil z menoj in z mojo pametjo. Po sicer težkem vpisu na univerzo (takrat so se na univerzo vpisovali le otroci bogatih staršev) sem bil daleč najboljši v razredu. Takoj po študiju so me iz meni neznanega razloga vrgli v zapor. Po izpustitvi pa sem se vkrcal na prvo ladjo, ki je peljala v novi svet. Mislim, da nadaljevanje dobro poznaš,« mi je povedal. »Najlepša hvala za to izčrpno predstavitev. Me zdaj, prosim, lahko spravite tja, od koder sem prišel?« sem vprašal. »Brez težav,« mi je rekel, »sedi na mojega konja.« »Bom lahko še kdaj prišel,« sem vprašal med dirom. »Seveda,« mi je zagotovil, »le pri prvem drevesu pri vhodu v gozd moraš zaviti levo...«

Naenkrat sem se znašel pred vhodom v gozd in razmišljajoč o dogodivščini, ki se mi je pravkar pripetila, počasi odšel proti domu.

Andreja Domajnko, 8.a

ČLOVEK SE LAHKO SMEJE TUDI SAMEMU SEBI

Res je, vsi se radi smejemo. Smejemo se šalam, smejemo se komedijam, smejemo se drugim ljudem, smejemo se igralcem, kadar se kdo zmoti v besedilu pri nastopu - skratka, zdi se neumno, če se nekdo nečemu ne smeje. Takrat navadno rečemo: »Glej ga, zlomka, ta je pa pravi čudak.«

Pridejo dnevi, ko nam je vse smešno. Morda samo nam, drugim pa ne. To so dnevi, ko smo izredno dobro spali, ko smo vstali z desno nogo, takrat nam gre na smeh. Takšne dneve imam še posebej rada, ker je takrat vse lepo in vse je noro. Sedaj se bom dotaknila še sama sebe. V življenju vsakega človeka je zelo pomembno dobro spanje. Prav tako je z menoj. Vedno uredim posteljo za dobro spanje, odprem okno, zagrnem zavese in ne gledam koledarja, ki mi sporoča, kakšna luna bo sijala to noč. Moj problem je namreč polna luna. Ne bi smela gledati vanjo, ker me potem nosi. Tako pravijo stari ljudje. Kaj to pomeni? To pomeni, da se nič hudega sluteč lahko zjutraj zbudim tudi na stopnišču.

Dogodilo se je v mrzlem decembrskem večeru, v planinski koči na Pohorju. Imena koč ne bom napisala, saj bi se potem prijatelji smejali. Tako bom prisotnim v koči prihranila smeh. Smejali smo se in prijetno zabavali. Nato smo zgodaj zjutraj legli k zasluženemu počitku. Že od nekdanj vem, da ni dobro visoko leteti, saj si drugače pilot. In res, tudi jaz sem bila pilot. Zamislila sem si visoko ležišče pod stropom, čeprav sem vedela, da je polna luna in da nemirno spim. Sredi največje tišine, ko so z nami dihale le smreke in borovci, je nekaj zaropotalo. V trenutku so se prižgale medle luči, ki so odkrile osebo, ki je telebnila na tla. V peklenskih bolečinah sem se zbudila, roko sem imela odrgnjeno, zadnjico pa modro. Da, to sem bila jaz, Andreja. Vsi so nemo strmeli, ko pa sem planila v smeh, so si oddahnili, saj je bil to znak, da me ne bo treba peljati sredi noči v bolnišnico. Pobrali se nisem mogla takoj. Sploh ne vem, kako sem preživela ta grozovit padec sredi trdega spanca.

Kriva je bila polna luna. Smešno mi je bilo in mi je še sedaj. To je bil eden od nešteti smešnih dogodkov, ki so se zgodili v mojem petnajstletnem življenju. Vem, veliko jih še bo! In spet se bom smejala sama sebi.

Jon Polanec, 7.a/8

ČE BI BIL MINISTER ZA KULTURO

Delo, številka 15, dne 5. 7. 2016

Tiskovna konferenca novoizvoljenega ministra za kulturo, gospoda dr. Jona Polanca.

Ljubljana, 4.7. 2016. Danes je imel v prostorih Ministrstva za kulturo tiskovno konferenco najmlajši novoizvoljeni minister za kulturo Republike Slovenije, ki je predstavil svoj program dela v naslednjem štiriletnem obdobju. Program je razdelil na tri, po njegovem mnenju najpomembnejša področja, ki zahtevajo takojšnje ukrepanje ministrstva. To so: gledališko in filmsko področje, ohranjanje kulturne dediščine (kamor prišteva tudi muzejsko področje) in ureditev statusa vrhunskih umetnikov. Minister je nazorno predstavil in pojasnil, kakšen je materialni in gmotni položaj na posameznih področjih ter da ima vsa zagotovila vlade za ureditev nastalega položaja. V štiriletnem obdobju so letno na gledališkem in filmskem področju zagotovljena sredstva za šest novih celovečernih filmov, dvanajst kratkometražnih

filmov in šest kratkih filmov za najbolj perspektivne študente Akademije za gledališko umetnost. Na muzejskem področju so izdelani projekti in zagotovljena sredstva za obnovo štirih muzejev (mariborskega, ptujskega, muzeja v Bistri in Piranu), poleg tega pa so v celoti zagotovljena sredstva za obnovo Prešernove rojstne hiše v Vrbi. Na področju ohranjanja kulturne dediščine bo država občinam in posameznikom zagotovila ugodna kreditna sredstva (brez obrestne mere) za popolno obnovo stanovanjskih hiš, starejših več kot 100 let, in tistih, ki predstavljajo pomemben dosežek v arhitekturi. Posebej bo država poskrbela za ohranitev in spodbujanje posameznih redkih in izumrlih zvrsti domače obrti, tako da bo tem obrtnikom priznala večje davčne olajšave ali jim za določeno obdobje v celoti oprostila plačila davka. Status vrhunskih umetnikov je treba urediti tako, da se jim za dostojno preživetje ne bo treba ukvarjati s komercialno dejavnostjo, ampak da se bodo lahko v največji meri posvetili vrhunskim dosežkom v umetnosti.

Ob koncu predstavitve programa ministra, za katerega lahko mirno zatrdimo, da je doslej v zgodovini naše države najkvalitetnejši, je minister

odgovarjal na novinarska vprašanja. Med najbolj zanimiva vprašanja sodi gotovo tisto, ki ga je postavil novinar dnevnika Polet Milan Pero o tem, kako je ministru uspelo zagotoviti tako obsežna denarna sredstva. Minister je pojasnil, da je vladi in njenemu predsedniku sicer po zelo mučnih in dolgotrajnih razgovorih, ob katerih je večkrat zagrozil z odstopom (in bi tudi odstopil, če ne bi dosegel zelenega), uspel pojasniti ter tudi ostale člane vlade prepričati, kako pomembno je za tako majhno državo in njen narod njegova kultura in ohranjanje te kulture, to pa je mogoče doseči le z zagotovitvijo dovolj velikih denarnih sredstev. In kar je po ministrovem mnenju najvažnejše ter zasluži posebno pohvalo, vsa denarna sredstva so bila prerazporejena in vzeta iz proračuna, namenjenega za posodobitev in oborožitev vojske.

Tako bi ravnal jaz, če bi bil minister za kulturo.

Tine Fluher, 3.b/8

REKA PRIPOVEDUJE

Sem častitljiva, mogočna, stara gospa. Izviram na višini 1176 metrov na Toblaškem polju. Tukaj sem bistra, hitra, igriva. V svojih tolmunčkih se igram z ribami in školjkami. Včasih sem bila tako čista in bistra vseh 720 kilometrov. Do leta 1941 sem bila pitna.

Nato tečem skozi Avstrijo. Tam imajo zelo stroge okolje varstvene zakone. Veliko ljudi nadzoruje, kako ravnamo z mano. Moji bregovi so čisti in negovani. Mejo prestopim pri Dravogradu. Sedaj sem že mogočna reka z veliko energije. Vesela sem, da sem energetska najpomembnejša reka. Na moji strugi so zgradili osem hidroelektrarn. To pa ima za posledico, da se na mojih bregovih spreminja življenje. Včasih so po mojem hrbtu brzeli splavi. Še pred tem pa so Rimljani na mojih brzicah urili svojo floto. Sedež so imeli v mestu Petovija - Ptuj. Vesela sem, da na posameznih delih moje struge spet oživlja splavarjenje. Žalosti pa me to, da moja onesnaženost narašča. Od Maribora do Središča ob Dravi se onesnaženost petkrat poveča.

Poslovim se in tečem naprej po Hrvaški do Osijeka, kjer se naveličam samote in se prelijem v Donavo.

Aleksandra Domadenik, 1.b

Zmaj Direndaj

Jan Hansel, 7.c

PRAŠNE KNJIGE

Besede knjiga, polica in prah se zelo dobro ujemajo... Še posebej, če knjiga ni privlačna za bralca. Ampak, ali je prav, da knjige tako zanemarjamo? Morajo res tako prašne ležati na policah in čakati na konec?

Vsaka knjiga, ki jo kupimo, dobimo ali beremo si zasluži svoj prostor v našem srcu. Že res, da se novejšje knjige berejo še in še, a kdo bo s police vzela Samorastnike in obrisal prah s te knjige? A tudi novejšje knjige počasi izgubljajo svoj pomen. Računalniki in televizije izpodrivajo knjigo bolj kot kar koli drugega. Dejstvo je, da so vse knjige, ki so natisnjene v tiskarnah, na medmrežju že nekaj dni po izdaji ali pa celo prej. Že res, da je lažje počakati pet minut in brati knjigo za računalnikom. Ampak, ali je to res to, kar si želimo? Veliko lepši občutek imamo v srcu, ko odpremo prvo platnico knjige in počasi listamo do zadnje strani. Vedno so bile resnične stvari v vsaj nekaterih pogledih boljše od umetnih in vedno bodo. Televizija nas lahko veliko nauči, se ob njej zabavamo in uživamo, a v mejah normale. Knjige ne vzamemo v roke le, ko jo moramo

in je to naša obveza. Knjigo vzamemo v roke, kadar si to tudi želimo, kadar nas knjiga privlači. Če tega ne bomo ozaveščali sami v sebi, potem se ne bo nič spremenilo. Knjige bodo še vedno na policah in na tleh ali pa celo pod našo posteljo. Knjiga je s stališča realista le popisan papir, spet v enoto, za druge, ki pa vedo, kaj knjige v resnici so, je to nekaj res posebnega. Vsak obrnjen list, obrnjen že več in večkrat, vsaka obrabljena platnica in vsako zavihano uho v knjigi si zasluži našo pozornost. A knjige vsak dan izgubljajo svojo vrednost, našo pozornost... Knjiga, ki nam je res všeč, se nam vtisne v spomin in jo še enkrat in še enkrat preberemo. V tem modernem svetu se vedno bolj pozablja na knjige in naš dan je približno takšen:

Zjutraj gremo v šolo, popoldne pridemo domov, na računalniku preverimo pošto, nekaj časa igramo igre, se malo učimo, napravimo domačo nalogo, zvečer pogledamo še televizijo in gremo spat. Pred spanjem še za kakšnih dvajset minut vzamemo knjigo in preberemo kakšno poglavje ali dve. To je približno le ena petdesetina celotnega dneva. Že red, da ni pri vseh enako, a pri večini od nas je to videti nekako takole...

Torej vzemimo knjigo, jo preberimo, jo preberimo še enkrat in mogoče še enkrat. Šele nato jo zaprimo. Tako knjige ne bodo več mirovale na naših knjižnih policah in ne bodo več prašne.

Kim Caf, 3.b/9

RIME

Nino šel je v kino
in si kupil čokolino.
Ko se film je končal,
je šel domov in sladko zaspal.
Zjutraj ura ga zbudi
in čokolino na mizo dobi.
Šele takrat, ko ga poje,
lahko v šolo gre.

Alen Kapel, 4.b

LEPO JE V ROKI IMETI LEPO KNJIGO

Danes ima že skoraj vsaka družina računalnik. Uporabljajo ga vsi člani družine. Že najmlajši na njem igrajo igrice ali gledajo otroške stripe.

Računalnik je ena velika knjiga, polna različnih podatkov. V računalnik jih lahko vnesemo sami ali jih iz njega dobimo preko medmrežja. Tam se nahajajo razne slike, grafi, tabele, ki nas pritegnejo. Ko nekaj preberemo, nas računalnik vodi še v podrobnosti, ki nas zanimajo. Vsi ti podatki so napisani tudi v knjigah in revijah. Večkrat ugotovimo, da je iskanje knjig zamudno in nam vzame veliko časa. Zato raje sedemo za računalnik in si poiščemo podatke, kadar želimo. Knjig pa nimamo vedno doma.

Vendar mene še vedno bolj pritegnejo knjige, predvsem takšne z barvnimi slikami. Kljub temu da računalnik počasi nadomešča knjigo, na računalniku še vedno ne moremo najti vseh knjig. Upam, da bodo knjige še vedno izdajali, saj je lepo imeti v roki lepo knjigo.

Lina Pajnik, 5.a

VČASIH SE SPREMENIM V ANGELA

Ko zvečer ležem v posteljo, pozabim na vse reči.

Z mislimi se spremenim v snežno belega angela. Letim pod širnimi nebom, krila mi plapolajo po svežem zraku in na ustih se mi razgrinja dolg nasmeh. Gledam zvezde, majhne hiške in poslušam želje otrok. Vsak dan tako letim in pojem uspavanke. Vsako zvezdo poljubim na čelo in ji zaželim lahko noč. Luna, sonce, oblaki in strele me z žarečimi lici, toplimi pogledi in z neskončnimi nasmehi uspavajo, da v miru zaspim. Pomagam otrokom v stiski, ugodim njihovim željam, dajem nasvete in ljubezen. Predvsem pa ohranjam mir, mir in še enkrat mir. Saj je bila že prvo minuto mojega rojstva v mojem srcu zapisana beseda **MIR**. A žal me pri tem vedno nekdo zmoti. Potem pa malo pomislim in globoko v srcu ugotovim, da imam okoli sebe same anjele: starše, prijatelje, sorodnike in vse bližnje. Iz teh, mogoče za koga nesmiselnih misli, izvem, da ni potrebno biti sam tako popoln kot angel. Dovolj je, da imaš vsaj enega angela, ki te ima neskončno rad, te bodri, daje nasvete in z veseljem sprejema tvojo ljubezen.

INTERVJU

Tone Pavček

Luka Čelofiga, 5.c

1. Ti - sti ma - ček, ki si - jaj - ne br - ke no - si pre - ko ust, je po - ba - sal
3. In - mi pra - vi: "To na - pi - ši: pa - sja no - ga tak do - pust! Je že bo - lje
5. To de - jal je ma - ček sta - ri, ko se vr - nil je do - mu, in zno - go, da

6. svo - je... caj - ne in šel kmor - ju na do - pust. 2. Da - vi vstr - ga - ni o - pra - vi
vna - ši... hi - ši, kjer so mi - ši bli - zu ust! 4. Vo - da sla - na, sla - ba hra - na,
ni kak la - ri fa - ri, mi pod - pi - sal in - ter - vju.

11. je brez brk pri - šel do - mu, pa se knje - mu
šli so br - ki - kar po - glej! - vsa re - kla - ma

14. vdome od - pra - vim: "Pro - sim kra - tek in - ter - vju."
praz - na sla - ma, ta - ko mor - je fuj in fej!"

NAJLEPŠE DOMA

Maja Bervar, 5.a

VESELO ♩ = 75

Sem de - kli - ca mla - da ve - se - la, sem pra - vo slo - ven - sko de - kle. Bi
Sem fan - tič ve - sel in po - sko - čen, pre - šer - no je mo - je sr - ce. Po

pe - sem vam ra - da za - pe - la, ve - se - lo je mo - je sr - ce. La,
sve - tu ne i - ščem si sre - če, naj - lep - še do - ma je za - me.

10. la, la, la...

Kristijan Skok, 4. a

S KNJIGO V ROKI IN V SRCU

Letos hodim že v 4. razred, zato je moja šolska torba vedno bolj težka. V njej je vedno več knjig. To niso moje najljubše knjige, vendar so mi v veliko pomoč pri učenju. Starši pravijo, da so zelo dobre, saj sami niso imeli nikoli takih.

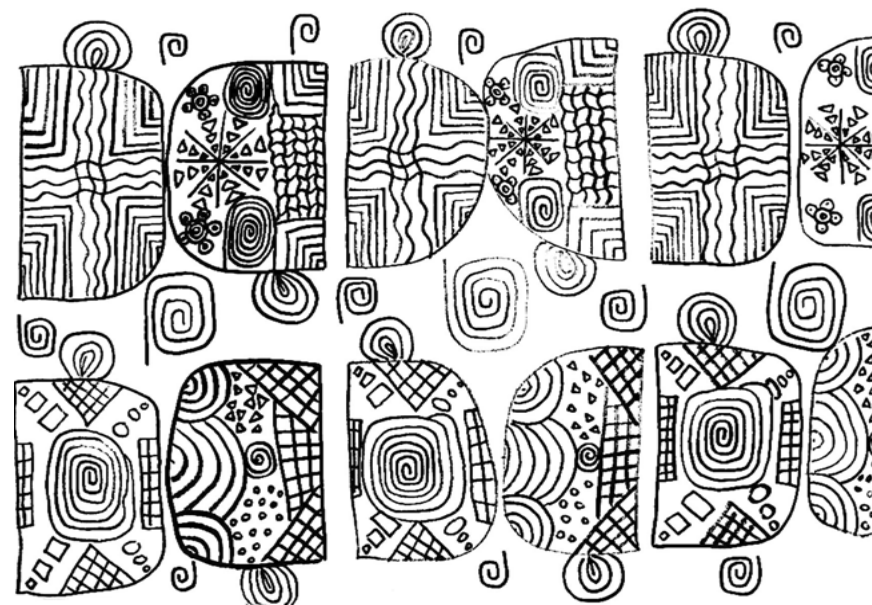
Knjige so danes že v elektronski obliki. Sam pa imam najraje navadno obliko. Rad berem zgodbe, kriminalke in pravljice.

Med poletnimi počitnicami sem bil pravi knjigožer. Prebral sem vse knjige iz zbirke Čarobna hišica na drevesu. Z Janezkom in Anico sem odpiral knjige in si zaželel, da bi bil junak v knjigi, ki sem jo prebiral. Zagledal sem se v sliko v knjigi in že sem bil del zgodbe. V zvezek sem si zapisoval vse pomembne podatke, ki sem jih moral poznati, da bi lahko reševal probleme in zanke in si razlagal pojave. Vedno sem si želel biti zmagovalec. Moral sem najti odgovore ne številna vprašanja. Potoval sem k mumijam in piramidam, spoznal sem Tutankamonovo mamico in devetletnega vladarja. Zapisal sem si zanimive podrobnosti o življenju v starem Egiptu, o amazonskem pragozdu, o vitezih, o nindžah, o dinosavrih in še in še.

Z branjem knjig sem si razširil obzorje in se razvedril. Knjige so postale moje zveste spremljevalke. Rad hodim v knjižnico, kjer iščem knjige z zanimivimi vsebinami.

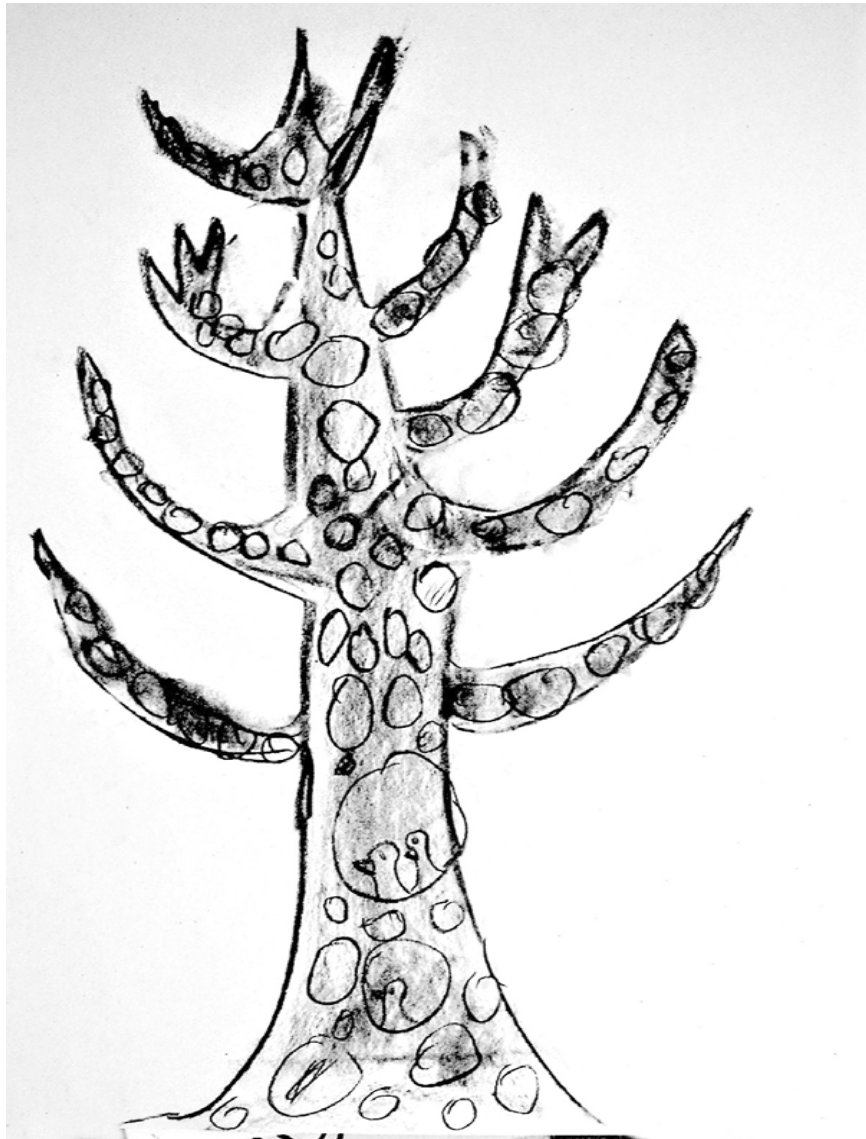
Reklo bi se lahko, da hodim s knjigo v roki in srcu. Zagotovo me bodo knjige spremljale vse življenje, saj je toliko tem, ki me zanimajo in bi jih rad bral. In knjige, hvala bogu, vedno nastajajo, ker jih imajo ljudje radi.

Morda bom tudi sam nekoč napisal knjigo.

Tina Hanžič, 5.b

Vzorec

Miha Gulič, 1.a

Včasih se spremenim

Voh Jan, 7.c/9

BESEDA JE POSODA MOJIH MISLI

Kaj delam, še sam ne vem.
 Vem samo, da za vsem mojim početjem stojijo misli,
 ki jih moram nekako spraviti na plano.
 Sedaj to počnem z besedami in mukoma,
 saj izbiram prave besede.
 Vse življenje že izgovarjam in pišem besede,
 ki za nekatere še sam ne vem, kaj pomenijo.
 Vem le, da besede zapolnijo prostor
 in povejo vse, kar skrivam v sebi.

Vsi govorijo, vsi razen mene.
 Kaj počnem?
 Zakaj ne govorim?
 Nikomur ne morem ničesar povedati.
 Ampak zakaj?
 Morda me je sram?
 Ne, to ni.
 Morda v sebi ne čutim potrebe.
 Morda pa si predstavljam vse,
 kar bi lahko povedal,
 pa mi nihče ne prisluhne.

Ali je to dobro?
 Če ne želiš biti osamljen, ne.
 Če pa bi rad svoje besede
 obdržal zase in za svoje srce,
 je to lepo.
 Nekdo pa mi je le prisluhnil.

Eva Germ, 7.b/9

BRALNI MARATON

»Vse knjige sem prebrala...« rečem mami. »Jaz tudi,« mi odgovori in že sva na poti v knjižnico. Do kamniške knjižnice nimava daleč, zato tja prispeva zelo hitro. Že nekaj časa hodiva v to knjižnico, ker sva ugotovili, da je v manjši knjižnici izbira knjig večja. Nekoč sva se o tem pogovarjali s knjižničarko, ki je povedala, da so v njihovi knjižnici večinoma bralci, ki knjige vračajo že pred rokom, in tako knjige hitreje krožijo.

Kadar stopim v knjižnico, me prevzame tišina, ki biva v njej. Le tu in tam se sliši, kako kdo obrne list v knjigi ali reviji. Zapodim se med police in začnem

brskati za knjigami, ki bi mi bile všeč. Knjige izbiram glede na razpoloženje. Če sem dobre volje, si izposodim veselo knjigo; če sem slabe volje, si izposodim kakšno dramo ali žalostno knjigo. Vedno pogledam, če imajo kakšno novo, zanimivo knjigo. Rada berem pustolovske, mladinske ali pa preberem kakšno najstniško dramo.

Ko si z mamom končno naloživa vsaka svoj kup knjig, se odpraviva domov. Komaj čakam, da prideva domov, da se lahko lotim branja in začne se družinski bralni maraton. Nič ni bolj prijetnega v tem groznem zimskem vremenu, kot je na toplem brati dobro knjigo, zraven pa prija skodelica dišečega čaja. In potem berem, berem in berem.

Čeprav tudi jaz rada igram računalnik, gledam televizijo in počnem vse ostale stvari, ki jih dekle mojih let počne, najraje berem knjigo, saj mi ob njej čas najhitreje mine. Knjige me spremljajo, kadar sem žalostna, vesela ali pa se samo dolgočasim. Zelo mi je žal, da nimam še več časa za branje.

Bine Kosmač, 3.a/8

GOVOREČA KNJIGA

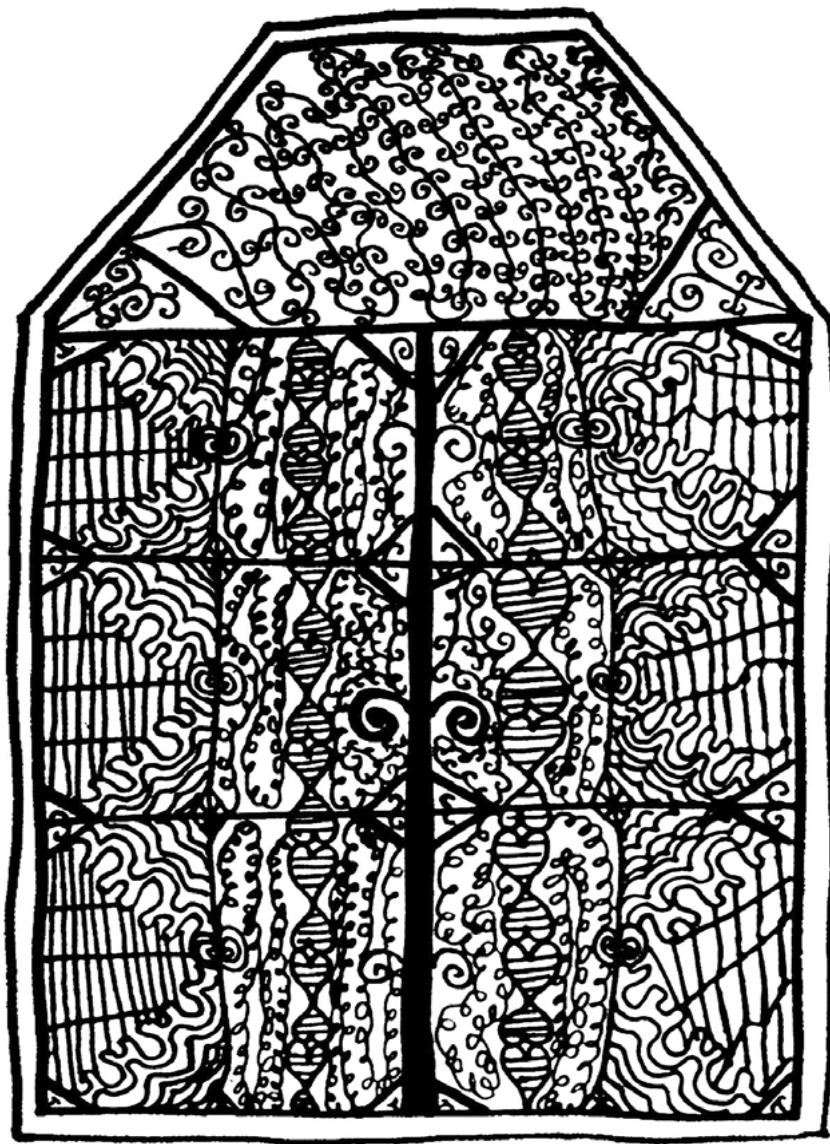
Nekega jutra sem se zbudil zelo zgodaj. Nisem vedel, ali bi ponovno zaspal ali bi bral knjigo. Odločil sem se za spanje. Toda ko sem zatisnil oči, me je poklical nenavaden glas. Mislim sem, da je prvoaprilski šala, a ko me je poklicalo tretjič, mi je bilo vseeno, kdo je.

Vstal sem in pogledal svojo najljubšo knjigo, ki je ležala odprta. Poskušal sem se spomniti, ali sem jo zvečer zaprl, toda spomnil sem se le, da sem rekel: »Tečna knjiga.« In to je pomenilo, da sem jo zaprl. Naenkrat se je knjiga spet zaprla. Ko se je ponovno odprla, je zasikala s svojim jezikom (jezik je bilo kazalo). Spregovorila je šele, ko je petič odprla usta. »Zakaj si mi rekel, da sem tečna? Zakaj si me tako vrgel na knjige?« Bil sem začuden. Zakaj bi knjiga govorila?! Sanjam že ne! Hitro sem odvrnil knjigi: »Em ... bil sem res ... malo pregrob s tabo ..., toda ... kaj če ti obljubim, da tega ne bom storil nikoli več?« Toda knjiga me je prekinila: »Joj, joj, joj! Za to obljubo ti ne bom oprostila. Nekaj boš moral storiti ... točno! Pelji me na sveži zrak!« Toda meni to ni bilo pogodu. »A ti si le samo knjiga, ki mi ne bo ukazovala.« Nekaj časa sva bila oba tiho. »A ... a ... a, ti ..., zakaj me ne bi ubogal! Lahko te uščipnem! Potem boš spremenil mnenje!« Knjiga me je proseče pogledala. »Nič ne bo iz tega. Če me uščipneš, me bo prst samo malo bolel in potem si bom kupil novo knjigo.« Nekaj časa je bila

zoprna tišina. Nato pa je tišino zmotila knjiga. »Kaj bova pa zdaj? Ti hočeš tisto, česar jaz nočem, in jaz hočem tisto, česar ti nočeš.« Kar je rekla knjiga, je bilo popolnoma res. Toda vedno obstaja vsaj tista ena stvar, ki jo hočeta oba. Oba sva tuhtala, kaj bi. Predlagal sem: »Knjiga, to stvar lahko rešiva po eni poti. Povej mi, kako si oživelal!« Knjiga je bila za. »Huh..., vse skupaj se je začelo tako. Ko sem prišla v roke kupcu, še nisem bila živa. Toda tisti kupec je bil čarovnik. Začaral me je v govorečo knjigo. A to sem skrivala, da bi čarovnik mislil, da urok ni uspel. Od jeze je čez nekaj mesecev umrl. Jaz pa sem pobegnila iz gradu, ki je sedaj podrt. Leži na južni strani Maribora. To je zelo blizu in mogoče lahko greš iskat čarobno palico, ki leži pod kamnom, ki je porisan.«

To je bilo slišati tako razburljivo, da je kar odmevalo po ušesih. Da lahko leži palica, s katero lahko čaraš, nekaj stotin metrov od tod! Takoj sem oblekel najtoplejše stvari in naročil knjigi, naj ne govori. Po prstih sem se izmuznil skozi vhodna vrata. Čez nekaj minut sem že prisopihal do porisanega kamna, pod katerim naj bi bila palica. Hitro sem ga dvignil in res! Pod njim je ležala palica! Pobral sem jo, jo usmeril vase in izgovoril: »Teleport domov!« Čez nekaj trenutkov sem že bil doma pred knjigo, v katero sem usmeril palico. »Naj knjiga ne živi!« In takoj ko je knjiga izginila, se je pojavila nova, lepa knjiga.

Palico sem skrnil in ko so se starši zbudili, je dan tekkel naprej brez posebnih dogodivščin.

Petra Štingl, 5.b

Stara vrata

Špela Stanec, 5.a

MOJ SVET JE IGRA

Moj svet je kot igra,
vse se v krogu vrti,
le kdaj se kaj novega zgodi.
Zjutraj v kopalnico odhitim,
kjer si zobe umijem
in že se mama iz kuhinje oglasi,
da se čaj hladi.
Ko ura petnajst čez osem oznani,
hitro s torbo v šolo odhitim,
kjer se vsak dan kaj novega naučim.

Saša Planinšec, 3.a/9

VEČERNA PESEM

Luna sije,
čas da gremo spat.
Ne pozabimo sanjam
na široko odprti vrat.
Preden nas sonce
v nov dan odpelje,
vse majhne zaspance
v sanje zapelje.

Takrat je vse tiho,
takrat res vse spi.
Edino pogumna
še luna bedi.

Matej Miljančič, 2.a/8

Domišljajska dežela

Ajda Strajnar, 3.a/9

OJ, ZASPI

Oj zaspi,

oj zaspi,

preden luna sijaj zgubi,
preden sonček te zbudi.

Oj zaspi,

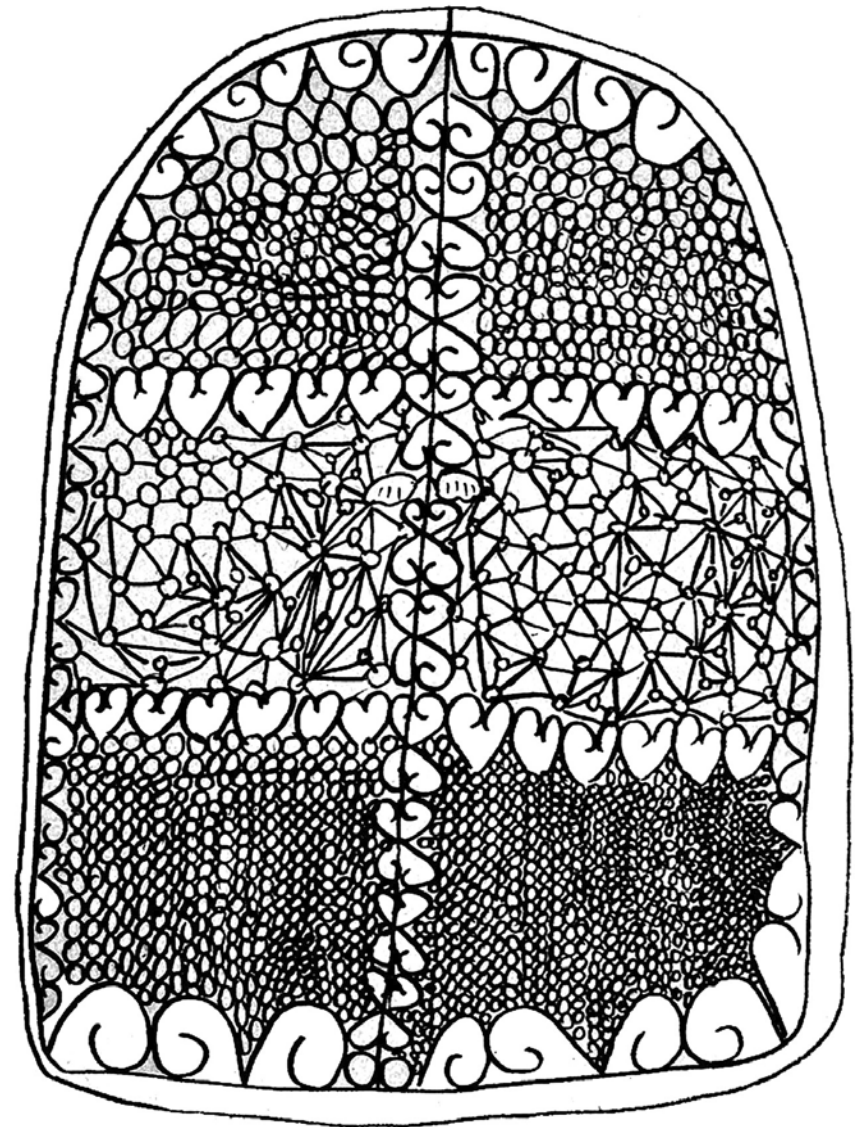
oj zaspi,

Oj zaspi,

oj zaspi,

mami ugasne zdaj luči,
ljubčka da ti na oči.

Takrat zaspanček bo prišel
in te v lepe sanje s sabo vzal.
Ko pa zjutraj dan bo bel,
spočit v novi dan boš odšel.

Matjaž Horvat, 5.b

Čudežna vrata

Maja Šerčič, 8.b

ČLOVEK, KI ME JE NAVDUŠIL

Hm, človek ki me je navdušil. Takšnih pa je veliko. No, v bistvu lahko rečem, da so me navdušila njihova dejanja ali lastnosti. Pravzaprav ne morem natančno določiti tega enega človeka, ki me je nekako najbolj navdušil. Navdušujejo me vse umetniške dušice. S svojo zagledanostjo v umetnost, ki je njihova žena in ljubica hkrati in ki so se ji predali z dušo in srcem.

In ta umetnost je širok pojem. Torej je tudi umetnikov ogromno. Vsi igralci, režiserji, pisci, pevci, plesalci, inštrumentalisti, govorniki so vir mojega navdušenja. Vsak uživa v svoji dejavnosti in se z njo tudi uveljavlja v svetu.

Vsak pisec se trudi s svojim romanom, izliva svoje misli na papir in jih deli z nami. Igralci vadijo svoje vloge, trepetajo in se veselijo s svojimi junaki, da bi zagledali pod odrom zadovoljne obraze. Pevci se trudijo z glasovi, od tenoristov s svojim prelepi glasovi do rok pevcev s hrapavimi glasovi. Vsi uživajo v svoji glasbi in v njej vidijo svoj smisel.

Vendar - ali tudi mi ne pojemo, plešemo, včasih kaj zaigramo, tudi kaj napišemo, morda le za svojo dušo?

Ne verjamem, da je na svetu človek, ki lahko zanika, da si občasno požvižgava najljubšo melodijo, zapleše ob dobrih dnevih.

Torej smo umetniki vsi. In vsi me navdušujejo. Vsak po svoje. Majhni in veliki, stari in mladi umetniki. Dedek s harmoniko in punčka pri baletu. Ljudje različnih generacij, ki skupaj zaplešejo ali zapojejo.

Umetnost pač skrbi, da je naš vsakdanjik popestren. Saj življenje brez umetnosti - bi bilo kot torta brez smetane.

Brina Strajnar, 3.a/9

Tihožitje

Ana Ferlinc, 5.c

UMETNOST je tudi reči HVALA

Umetnost je tvoja najlepša sposobnost, ki
 Med igralci, pesniki, slikarji in s tabo zazveni!
 Enkrat zazveni in takrat se ti zamisel rodi.
 Takrat narišeš najlepšo risbo, napišeš najlepšo zgodbo.
 Nikoli ne obupaj, četudi ne dobiš, kar želiš!
 Ostani umetnik, kakšen pač si!
 Saj zdaj te nič več ne skrbi!
 Tako je umetnost tudi reči HVALA.

UMETNOST

Glavna urednica:	Danica Gotlih
Tehnični urednici:	Danica Gotlih, Tanja Gobar
Izbor literarnih del:	Danica Gotlih, Tanja Gobar, Jadranka Čopi
Izbor likovnih del:	Majda Grajfoner
Jezikovna recenzija:	Danica Gotlih, Tanja Gobar
Naklada:	300 izvodov
Tisk:	Unigrafika d.o.o., Maribor
Ilustracija na naslovnici:	Matej Šerer, 5.c

CIP - KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI
 Univerzitetna knjižnica Maribor
 BUKVICE (2004; Maribor)
 Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev Maribor /
 Maribor, 8. februar 2004; [urednica Danica Gotlih]. -
 ISSN 1581-5781
 COBISS-ID